

Sesijas dokuments

A8-0121/2018

27.3.2018

ZIŅOJUMS

par Eiropas stratēģiju proteīnaugu popularizēšanai — proteīnaugu un pākšaugu ražošanas veicināšana Eiropas lauksaimniecības nozarē (2017/2116(INI))

Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteja

Referents: *Jean-Paul Denanot*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
PASKAIDROJUMS.....	13
VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS	17
INFORMĀCIJA PAR PIEŅEMŠANU ATBILDĪGAJĀ KOMITEJĀ	25
ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA.....	26

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Eiropas stratēģiju proteīnaugu popularizēšanai — proteīnaugu un pākšaugu ražošanas veicināšana Eiropas lauksaimniecības nozarē (2017/2116(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 2011. gada 8. marta rezolūciju par ieilgušās olbaltumvielu deficīta problēmas iespējamiem risinājumiem Eiropas Savienībā¹,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes priekšlikumu *Omnibus* regulai par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un grozījumiem tajā, lai iekļautu prasību Komisijai līdz 2018. gada beigām publicēt proteīna plānu²,
- ņemot vērā 2017. gada 12. jūnijā Lauksaimniecības padomē Vācijas un Ungārijas iesniegto Eiropas sojas deklarāciju, ko attiecīgi parakstījušas 14 dalībvalstis³,
- ņemot vērā Padomes 1993. gada 8. jūnija Lēmumu 93/355/EEK par Eiropas Ekonomikas kopienas un Amerikas Savienoto Valstu saprašanās memoranda noslēgšanu attiecībā uz dažu eļļaugu sēklām *GATT* ietvaros⁴,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas 2015. gada 25. septembrī pieņemto dokumentu “Mūsu pasaules pārveide — ilgtspējīgas attīstības programma līdz 2030. gadam” un jo īpaši tajā iekļauto ilgtspējīgas attīstības 2., 12. un 15. mērķi,
- ņemot vērā ANO Ģenerālās asamblejas 68. sesijā pieņemto lēmumu 2016. gadu oficiāli pasludināt par Starptautisko pākšaugu gadu ANO Pārtikas un lauksaimniecības organizācijas (*FAO*) aizgādībā⁵,
- ņemot vērā Parlamenta pētījumu “Proteīnaugu vidiskā loma jaunā kopējā lauksaimniecības politikā”⁶,
- ņemot vērā Parlamentā rīkoto uzklaušīšanu “Eiropas apgādes ar proteīnaugiem uzlabošana”,
- ņemot vērā 2013. gada 19. janvārī pieņemto Donavas sojas deklarāciju,
- ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,

¹ OV C 199E, 7.7.2012. 58. lpp.

² Ziņojums par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2012/2002, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1305/2013, (ES) Nr. 1306/2013, (ES) Nr. 1307/2013, (ES) Nr. 1308/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un (ES) Nr. 652/2014 un Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 541/2014/ES.

³ Padomes Ģenerālsekretariāts (OR. en) 10055/17, Brisele, 2017. gada 7. jūnijs.

⁴ OV L 147, 18.6.1993., 25. lpp.

⁵ Apvienoto Nāciju Organizācijas Pārtikas un lauksaimniecības organizācija (*FAO*), Starptautiskais pākšaugu gads — uzturvērtīgas sēklas ilgtspējīgai nākotnei.

⁶ IP/B/AGRI/IC/2012-067 (PE 495.856).

- ņemot vērā Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas ziņojumu un Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas atzinumu (A8-0121/2018),
- A. tā kā Eiropas Savienībā ir liels augu proteīna deficīts lopkopības nozares vajadzību dēļ, kura ir atkarīga no barības, kas importēta no trešām valstīm, un diemžēl šī situācija nav īpaši uzlabojusies, lai gan vairāk nekā 15 gadu garumā šajā jautājumā vairākkārt ir paziņoti nodomi un īstenotas iniciatīvas, kā arī dzīvnieku barībā ir izmantoti biodegvielas ražošanas blakusprodukti; tā kā ES pašreizējā situācija, kam raksturīga augu proteīnu (lielākoties sojas) importēšana no Dienvidamerikas, nav ilgtspējīga un uzskatāmi parāda, ka mums būtu jārīkojas enerģiskāk, jo īpaši nolūkā uzlabot šā importa ilgtspēju;
- B. tā kā ir būtiski samazināt Savienības milzīgo atkarību no importētiem proteīnaugiem, kurus galvenokārt izmanto dzīvnieku barībai; tā kā papildus ietekmei uz vidi sojas audzēšanas reģionos pašreizējā situācija rada ievērojamus apdraudējumus, īpaši ES lopkopības nozarei, jo starptautiskajos tirgos būtiski ir pieaugušas cenu svārstības;
- C. tā kā Parlaments vairākkārt ir runājis par proteīniem un vajadzību ieviest Eiropas proteīna plānu, taču tā kā Parlamenta iniciatīvas nav novedušas pie reāliem rezultātiem, kas varētu mainīt Eiropas atkarību no citām valstīm apgādē ar augu proteīniem;
- D. tā kā govju sūkļveida encefalopātijas (GSE) krīzes uzliesmojuma dēļ Eiropā pamatoti tika noteikts aizliegums dzīvnieku barībā izmantot gaļas un kaulu miltus¹, taču tādēļ strauji pieauga sojas imports no Latīņamerikas;
- E. tā kā līdz ar to proteīnaugu audzēšanai Savienība atvēl tikai 3 % no aramzemes un importē vairāk nekā 75 % no apgādes ar augu proteīnu, galvenokārt no Brazīlijas, Argentīnas un Amerikas Savienotajām Valstīm;
- F. tā kā lopkopības nozares Savienībā ir ārkārtīgi jutīgas pret cenu svārstībām un konkurences traucējumiem, kā arī ir atkarīgas no nedārga un kvalitatīva augu proteīna importa, kas rada reālas problēmas Eiropas lauku saimniecībām;
- G. tā kā Eiropas proteīnaugu audzēšanā iegūst eļļaugu blakusproduktus, kuri var veicināt aprites ekonomiku un var būt derīgi patēriņam cilvēka uzturā un atjaunojamās enerģijas vai zaļo ķīmikāliju ražošanā; tā kā ar proteīnu blakusražošanu un blakusproduktiem Eiropā var samazināt gan ĢMO proteīnu, gan biodegvielu importu, kas veicina atmežošanu;
- H. tā kā dzīvnieku barībā izmantotais augu proteīns pārāk bieži tiek analizēts vienīgi no proteīnbagātu izejvielu skatpunkta, kas saistīts ar augu proteīna deficītu mūsu pārtikā un pētījumiem par izejvielām, kuras paredzētas lauksaimniecības dzīvnieku barības papildināšanai;
- I. tā kā ir jāveic visaptverošāka analīze par augu proteīna problēmu Eiropā, lai mēs spētu izstrādāt ilgtermiņa stratēģiju un pēc iespējas vairāk instrumentu, ar ko rīkoties efektīvāk, lai samazinātu mūsu atkarību no augu proteīnu importa; tā kā šāda stratēģija

¹ Regula (EK) Nr. 999/2001.

ir instruments pārejā uz ilgtspējīgākām lauksaimniecības pārtikas un lauksaimniecības sistēmām;

- J. tā kā proteīni, kā enerģijas avots, ir būtiska mūsu pārtikas sastāvdaļa, kas ir iegūstama gan no augu, gan dzīvnieku valsts;
- K. tā kā augu proteīni ir viena no lielākajām pārtikas nodrošinājuma un suverenitātes (pārtikas un barības ziņā), vides aizsardzības, globālās sasilšanas un atjaunojamo energoresursu problēmām; tā kā proteīni ir nepieciešami dzīvībai un klātesoši visā cilvēka pārtikā un dzīvnieku barībā;
- L. tā kā kopējais Eiropā saražoto proteīnbagāto izejvielu daudzums ir palielinājies no 24,2 līdz 36,3 miljoniem tonnu (+50 %) laikposmā no 1994. līdz 2014. gadam, savukārt patēriņš tajā pašā laikā ir audzis no 39,7 miljoniem līdz 57,1 miljoniem tonnu (+44 %); tā kā tas nozīmē, ka Savienības kopējais proteīna deficīts (20,8 tonnas 2014. gadā) palielinās; tā kā pasaules augu proteīna tirgus, kas saistīts ar sojas un sojas raušu tirgu, iepriekšējo 50 gadu laikā ir ievērojami audzis un tā kā šo izejvielu patēriņš visās dalībvalstīs ir strauji palielinājies, piemēram, sojas patēriņš no 2,42 miljoniem tonnu 1960. gadā pašlaik ir sasniedzis gandrīz 36 miljonus tonnu; tā kā ES lopkopības nozare ir ļoti atkarīga no sojas pupu un sojas raušu importa no trešām valstīm, jo īpaši no Dienvidamerikas; tā kā — lai apmierinātu ES pieprasījumu pēc sojas pupām, ir nepieciešama gandrīz 15 miljonu ha liela platība, no kuras 13 miljoni ha atrodas Dienvidamerikā;
- M. tā kā proteīnaugu audzēšana nodrošina būtisku pievienoto vērtību videi, ko neapdraud ar šādu audzēšanu saistītā augu aizsardzības produktu izmantošana;
- N. tā kā iepriekšējos gados Ķīna ir kļuvusi par pasaulē lielāko sojas importētāju un ir ieviesusi spēcīgu un nepārredzamu savas apgādes drošības stratēģiju, kas ir ārpus tradicionālajiem tirgus mehānismiem un ir balstīta uz ražošanas līgumiem ar pasaulē lielāko sojas piegādātāju, proti, Brazīliju, un šajā saistībā Ķīna veic vērienīgus ieguldījumus ražošanā, pārstrādē (smalcināšana) un ostu transporta infrastruktūrā, kas nodara kaitējumu videi; tā kā šāda Ķīnas — kas ir arī viena no lielākajām Brazīlijas tirdzniecības partnerēm — piekoptā lauksaimniecības pārtikas nozares internacionalizācijas stratēģija varētu ietekmēt tagadējo ES tirgus apgādi ar soju un eļļaugu sēklām un apdraudēt Savienības tirgu stabilitāti;
- O. tā kā lielāko daļu no importētās — jo īpaši no Amerikas kontinenta — sojas iegūst no ģenētiski modificētiem augiem un tā kā Eiropas patērētāji šai tehnoloģijai neuzticas; tā kā pieaug interese par vietējiem produktiem, kas nesatur GMO, kā arī pieaug bažas par importēto produktu oglekļa pēdu; tā kā ES daudzi sojas pupu audzētāji un pārstrādātāji, dzīvnieku barības ražotāji un pārtikas nozares pārstāvji (gaļas, piena un olu ražotāji un citi sojas pupu patērētāji), tirdzniecības ķēdes un citas attiecīgās iestādes atbalsta ilgtspējīgu un tādu sistēmu izmantošanu sojas pupu audzēšanā, kam piešķirts sertifikāts “nesatur GMO”;
- P. tā kā — lai apmierinātu ES vajadzības pēc pārtikas, Eiropas lauksaimniecība ir jāpārkrāso kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) ietvaros; tā kā lauksaimniecība ir kļuvusi intensīvāka un ir atvērti lauksaimnieciskās ražošanas un izejvielu tirgi, kā rezultātā ir palielinājusies ES atkarība no augu proteīniem, kas importēti no Amerikas

kontinenta; tā kā globalizācijas dēļ ir radusies uztura paradumu un lauku saimniecību konverģence, kā rezultātā proteīnu ražošanai nepieciešamās izejvielas — tādas kā mākslīgie slāpekļa minerālmēsli vai proteīnbagātas jēlvielas lopbarības ražošanai — lielā apjomā tiek pārvadātas lielos attālumos, kas ietekmē vidi un klimatu;

- Q. tā kā proteīnaugu, jo īpaši sojas, produkcija, kas importēta dzīvnieku barības ražošanai, ir viens no būtiskākajiem faktoriem, kas nosaka zemes izmantošanas maiņu, un ir būtisks globālās atmežošanas veicinātājs daudzos reģionos ārpus Eiropas; tā kā intensīvāka proteīnaugu audzēšana Eiropā varētu būtiski papildināt pasākumus, ar ko atbalsta lauksaimniecības izejvielu piegādes ķēdes, neizraisot atmežošanu; tā kā tādu globālo problēmu risināšana kā atmežošana un mežu degradācija ir kļuvusi vēl jo būtiskāka, ņemot vērā Ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam un Parīzes klimata nolīgumu;
- R. tā kā augu mēslošanai un augu proteīnu ražošanai nepieciešamo slāpekli, izņemot pākšaugu kultūrām, mūsdienās galvenokārt nodrošina mākslīgie slāpekļa minerālmēsli, kurus ražot ir dārgi un energoietilpīgi, to ražošana piesārņo gan ūdeni, gan gaisu un tiem ir liels ekoloģiskās pēdas nospiedums, jo ražošanas procesā tiek patērēts liels fosilā kurināmā daudzums; tā kā līdz ar to netiek veicināta aprites ekonomikas mērķa sasniegšana, kas mūsu resursu un atkritumu plūsmu izmantošanu padarītu efektīvāku; tā kā šādos apstākļos proteīnu problemātika ir rūpīgi jāapsver, sākot no ražošanas līdz pat patēriņam, un uzmanība ir jāpievērš gan ražošanas, gan vidiskajiem rezultātiem, balstoties uz racionālāku slāpekļa cikla pārvaldību, kas ietver tādu organisko slāpekļa minerālmēsli izmantošanu un izstrādi kā barības pārstrādes elementi no bioloģisko atkritumu plūsmām, piemēram, dzīvnieku mēsli;
- S. tā kā — lai mazinātu ES atkarību no augu proteīnu importa, ir jāpievēršas ne tikai proteīnbagātiem augiem, kas apmierina atgremotāju un neatgremotāju vajadzības, bet arī visiem pārējiem augiem (tostarp lopbarības augu un zālaugu platībās), kas, lai arī satur mazāku proteīna daudzumu, tomēr tiek ekstensīvi audzēti visā Savienībā; tā kā atgremotāju ganīšanai ir vairāki ieguvumi, tostarp tiek samazinātas lauku saimniecību izejvielu izmaksas;
- T. tā kā augu proteīna ražošanas apjoms netiks palielināts, neuzlabojot šādu kultūraugu rentabilitāti, un pašlaik ir jāīsteno stratēģisks, efektīvs un vērienīgs proteīna apgādes plāns, ar ko atbalstītu Eiropas lauksaimniecības ilgtspējīgu attīstību; tā kā šāda plāna īstenošanai ir jāizmanto vairākas ES rīcībpolitikas un galvenokārt jau KLP;
- U. tā kā iepriekšējās desmitgadēs Savienība ir izmantojusi trīs galvenās sviras, ar ko veicināt Eiropas proteīna neatkarības mērķa sasniegšanu, proti, brīvprātīgo saistīto atbalstu proteīnaugu un eļļu audzēšanai, ES biodegvielu politiku un nosacījumu par tiešā atbalsta piešķiršanu 30 % apmērā, ko ES ieviesa ar iepriekšējo KLP reformu saistībā ar zaļināšanas pasākumiem, kas ietver pienākumu 5 % no aramzemes atvēlēt ekoloģiski nozīmīgām platībām un lēmumu atļaut slāpekli piesaistošu kultūraugu un starpkultūru audzēšanu;
- V. tā kā ievērojami ir palielinājusies lauksaimnieku interese par slāpekli piesaistošiem kultūraugiem un proteīnbagātiem augiem, jo to audzēšana palīdz lauksaimniekiem izpildīt zaļināšanas prasības, un tā kā šī ieinteresētība iedrošinās šo kultūraugu audzētājus uzsākt vai paplašināt darbības, kas saistītas ar šiem kultūraugiem;

- W. tā kā laikposmā no 2000. līdz 2013. gadam ar KLP ieviestajiem pasākumiem Eiropā neizdevās mainīt proteīna ražošanas lejupslīdi vai apturēt stagnāciju, taču tā kā kopš 2013. gada šāds atbalsts kopā ar zaļināšanas pasākumiem, ar kuriem atļauj proteīnaugu audzēšanu ekoloģiski nozīmīgās platībās, ir veicinājis proteīnaugu ražošanas būtisku pieaugumu ES;
- X. tā kā politiskā vienošanās par KLP, kas 2013. gadā tika panākta starp Parlamentu, Padomi un Komisiju, paredz iespēju ekoloģiski nozīmīgās platībās audzēt slāpekli piesaistošus kultūraugus;
- Y. tā kā pētījumi liecina, ka dzīvnieku barības ražotāji bieži vien lopbarībai pievieno vairāk proteīna nekā tas būtu nepieciešams, un tā kā efektivitāti varētu paaugstināt, ja precīzāk noteiktu konkrētajai mērķsugai nepieciešamo proteīna saturu;
- Z. tā kā ES proteīnaugu audzēšanas īpatsvars ir salīdzinoši neliels, samazinās augu proteīna pētniecībai veltīto programmu skaits, un līdz ar to Savienībā lejupslīde notiek arī apmācības, inovācijas un praktiskās pieredzes gūšanas jomā; tā kā ir jāuzlabo inovācijas efektivitāte un jāstiprina proteīna pētniecības politika, taču tā kā tas izdosies tikai tad, ja tiks uzņemtas vidēja termiņa un ilgtermiņa politiskās saistības; tā kā proteīna pētniecības politikā ir jāiekļauj arī vietējiem apstākļiem pielāgotas konkrētajā apgabalā audzētas pākšaugu kultūras;
- AA. tā kā ir būtiski atbalstīt augu selekciju, lai izstrādātu jaunas proteīnaugu šķirnes, kas var sekmēt proteīna ražošanas pieaugumu ES; tā kā — lai augu selekcija būtu efektīva, ir nepieciešama pienācīgi finansēta ilgtermiņa pētniecības politika un piemērota regulatīvā vide, kas sekmē inovāciju;
- AB. tā kā Komisija jau iepriekš ir finansējusi un arī pašlaik finansē vairākus attiecīgus projektus, tostarp tos, kas ietilpst pozīcijā “SFS-44-2016 — kopīgā augu selekcijas programma ES un Ķīnas atkarības samazināšanai no proteīna importa”; tā kā ir jānodrošina šādu projektu rezultātu pienācīga paziņošana, izplatīšana un izmantošana, lai turpmāk šajā jomā pieņemtie politikas lēmumi būtu balstīti uz pierādījumiem;
- AC. tā kā kopš 2007. gada sojas cena faktiski ir gandrīz dubultojusies,
1. uzskata, ka ir laiks īstenot vērienīgu Eiropas augu proteīna ražošanas un apgādes stratēģisko plānu, balstoties uz visā Savienībā audzēto visu kultūraugu ilgtspējīgu izstrādi; turklāt uzskata, ka šāda pieeja ietver būtiskas mūsu ražošanas sistēmu izmaiņas, lai ievērotu lauksaimnieku un aprites ekonomikas prasības un nodrošinātu ilgtspējīgu lauksaimniecisko ražošanu, kam pamatā ir tādi principi kā agroekoloģija un cita videi draudzīga prakse, kas ietver atgremotāju barošanas stratēģijas ar zemu resursu patēriņu, balstoties gan uz ilggadīgām ganībām, gan pagaidu zālaugiem aramzemes platībās;
 2. aicina Komisiju veikt tūlītējus pasākumus, kuru mērķis ir nepieļaut tagadējā proteīnaugu audzēšanas apjoma samazināšanos, pienācīgi ņemot vērā vidiskos ieguvumus, ko rada slāpekli piesaistošu kultūraugu audzēšana ekoloģiski nozīmīgās platībās;
 3. konstatē, ka proteīnaugiem var būt labvēlīga ietekme uz vidi, jo tie spēj piesaistīt slāpekli no atmosfēras; turklāt šie ieguvumi ietver tādu mēslošanas līdzekļu lietojuma

samazināšanos, kuru ražošanai nepieciešams fosilais kurināmais, nodrošina augšnes kvalitātes un auglības uzlabojumus, veicina augseku, un līdz ar to samazinās slimības, ko izraisa monokultūras nepārtraukta audzēšana, kā arī tiek aizsargāta un veicināta bioloģiskā daudzveidība; turklāt uzsver, ka slāpekļa bioloģiskā piesaistīšana, ko nodrošina šie kultūraugi, var palīdzēt samazināt resursu izmaksas un iespējamo nelabvēlīgo ietekmi uz vidi, ko rada mēslošanas līdzekļu pārmērīga lietošana;

4. prasa izveidot Eiropas platformu, ko atbalstītu Eiropas kultūraugu tirgus novērošanas centrs, lai būtu iespējams: apzināt Eiropas proteīnaugu audzēšanas reģionus, izveidojot iedalījumu pa kultūraugu kategorijām un platībām, ieviest tehniskās atsauces, kas būtu pieejamas visiem lauksaimniekiem, noteikt Eiropas proteīna ražošanas kapacitāti, lai atvieglinātu tirdzniecību, un sistematizēt visus publiskā un privātā sektora veiktos pētījumus par proteīniem;
5. iesaka īpašu uzmanību pievērst visiem augu proteīna avotiem, proti, kultūraugiem, ko izmanto gan pārtikā, gan dzīvnieku barībā, kā arī pievērst uzmanību regulatīvajam atbalstam nolūkā attīstīt un laist tirgū jaunus augu izcelsmes proteīnus; turklāt uzskata, ka būtu jāveic vairāk pētījumu par alternatīviem proteīna avotiem;
6. konstatē, ka sojas ražošana Dienvidamerikā ir būtisks faktors, kas izraisa zemes izmantošanas maiņu un rada vairākas ekoloģiskās problēmas, tādas kā gruntsūdeņu piesārņojums ar pesticīdiem, augšnes erozija, ūdens resursu noplicināšana un atmežošana, kas noved pie bioloģiskās daudzveidības zuduma; atzīst, ka sojas ražošanai ir negatīva ietekme uz ražotājvalstu sociālo un veselības situāciju, ko vēl jo vairāk pasliktina nenostiprinātas tiesības uz zemes lietošanu, zemes sagrābšana, piespiedu atsavināšana un citi cilvēktiesību pārkāpumi;
7. atgādina, ka GSE krīze 20. gs. deviņdesmitajos gados un aizliegums dzīvnieku barībā izmantot pārstrādātus dzīvnieku izcelsmes proteīnus, kā noteikts Regulā (EK) Nr. 999/2001, ir palielinājis pieprasījumu pēc augu izcelsmes proteīna Eiropā; atzīmē, ka alternatīvi Eiropas proteīnu barības avoti, piemēram, zivju milti, tiek izmantoti Eiropas zivju audzēšanas nozarē;

Plāna daudzvirzienu mērķi

8. uzskata, ka ar šādu plānu ir jāpalielina ilgtspējīga biomasas iegūšana attiecīgajās lauksaimniecības platībās, izveidojot ilggadīgo zālaugu platības, no kurām daļu varētu izmantot apgādei ar proteīnu;
9. uzskata, ka īpaša uzmanība ir jāpievērš pākšaugu — gan graudzāļu, gan lopbarības augu — potenciālam, jo šie kultūraugi nodrošina vairākus agronomiskus, ekonomiskus un vidiskus ieguvumus, un to galvenā priekšrocība ir spēja piesaistīt slāpekli no gaisa, ko nodrošina to simbiotiskā sistēma, kā rezultātā mazāk ir jāizmanto mākslīgie slāpekļa minerālmēsli, kā arī ļoti maz ir jāizmanto pesticīdi; uzsver, ka pākšaugi uzlabo augšnes struktūru, bagātinot augsni ar slāpekli, un līdz ar to nākamās kultūras ražība var paaugstināties par 10 līdz 20 %; norāda, ka augseka uzlabo augšnes kvalitāti, mazina slimību izplatības līmeni un veicina bioloģisko daudzveidību;
10. turklāt uzsver, ka augsekas sistēmās, kas ietver pākšaugus, tiek pārtraukts kaitēkļu un patogēnu reproduktīvais cikls, tādējādi mazinot augu slimību izplatību un vajadzību

izmantot pesticīdus; norāda, ka papildu ieguvums ir arī lielāka bioloģiskā daudzveidība, pārtraucot monokultūru ilgstošu audzēšanu;

11. iesaka atbalstīt, jo īpaši ar KLP, sojas audzēšanu ES, padarot to rentablu un konkurētspējīgu, jo pašlaik jaunas šķirnes sniedz pavisam jaunas iespējas dažos reģionos, kuros šos kultūraugus var ieaudzēt, taču norāda, ka tam nevajadzētu aizēnot citu labības proteīnaugu audzēšanu (tādu kā lupīnas, cūku pupas, zirņi, aunazirņi, zemesrieksti, lauka pupas u. c.); uzskata, ka atkarībā no vietējiem klimatiskajiem apstākļiem šī lielā daudzveidība varētu palielināt proteīna ražošanu visos Eiropas reģionos;
12. prasa lielāku uzmanību pievērst zālaugu un āboliņa audzēšanai, kas, ņemot vērā to lielās platības, ievērojami uzlabo proteīna nodrošināšanu dzīvnieku (tikai gremotāju) barībā; norāda, ka pākšaugi, tādi kā āboliņš, labi aug zālaugu platībās;
13. iesaka lielmēroga audzēšanas un lopbarības sistēmās reintroducēt tādus proteīnaugus kā sojas pupas, sējas lucerna, lauka pupas, zirņi un tādus kultūraugus kā āboliņš, vīķi un daudzi citi pākšaugi;
14. uzskata, ka ir jāattīsta vietējās un reģionālās proteīna ražošanas un pārstrādes ķēdes, izveidojot lauksaimnieku grupas un radot ciešākas saiknes starp kultūraugu audzētājiem un lopkopjiem (piegādes un maiņas līgumi, decentralizētu mazo un vidējo “zaļā proteīna” biopārstrādes rūpnīcu veidošana), lai apmainītos ar zināšanām par piemērotām pākšaugu šķirnēm, augsekām un augsnēm; uzskata, ka šajā ziņā ir lietderīgi ar KLP starpniecību palīdzēt uzņēmējiem, kuri uzņemas risku un veido īsas tādas pārtikas un barības piegādes ķēdes, kam ir proteīnaugu izcelsme; uzsver, cik būtiski ir tiešie līgumi starp audzētājiem un dzīvnieku barības ražotājiem;
15. mudina saistībā ar arvien pieaugošo Eiropas patērētāju interesi par produktiem, kas nesatur ĢMO, veicināt tādu augstas kvalitātes augu proteīna veidu ražošanu, kas nesatur ĢMO, nodrošinot skaidru izsekojamību un marķēšanu (attiecībā gan uz ražošanas vietu, gan izmantotajām metodēm);
16. uzskata, ka lielākā mērā ir jāatbalsta dzīvnieku barības nodrošinātības autonomija gan lauku saimniecību, gan teritoriālā līmenī un gan attiecībā uz atgremotājiem, gan vienkameru kuņģa dzīvniekiem, tostarp izmantojot lauku saimniecībā ražoto barību;
17. uzskata, ka būtu jāsamazina ražas zudumi un atliekvielu plūsmas un jāpalielina uzturvērtība, uzlabojot ražas novākšanas, uzglabāšanas un pārstrādes sistēmas (kaltēšana, ruļļošana u. c.);
18. uzskata, ka nolūkā veicināt augu proteīna ražošanu ir jāpalielina šo augu rentabilitāte un jāattīsta tāda prakse kā augseka (minimālais ilgums trīs gadi) un pākšaugu pasēja, kā arī ir jāpalielina jauktu kultūraugu audzēšana pākšaugu (āboliņš/rapsis, /tritikāle/zirņi utt.) un lopbarības (graudzāles, āboliņš, mists utt.) ieguves nozarēs, lai pārietu uz ilgtspējīgāku lauksaimniecības pārtikas sistēmu, atbalstot pāreju no resursietilpīgas monokultūru audzēšanas uz diversificētu agroekoloģisko sistēmu gan ES, gan ārpus tās;
19. prasa veikt pētījumus šādās jomās: piemērotība izmantošanai augsekā un jauktu kultūru audzēšanā; jaunu tādu šķirņu un sugu selekcija, kas lauksaimniekiem nodrošina

elastīgumu saistībā ar pielāgošanos klimata pārmaiņām; noturība pret nelabvēlīgiem apstākļiem; jauktu kultūru audzēšana; ražības uzlabošana; proteīna daudzums un dzīvnieku barības sagremojamība (diedzētas sēklas, rapsis u. c.); uzlabota augu rezistence pret slimībām; nezāļu dīdzības bioloģija kā nezāļu kontroles līdzeklis; barības pārstrāde un biostimulatori; uzsver, ka lauksaimniekiem ir vajadzīgi saskaņoti instrumenti, kas ietvertu apsaimniekošanas praksi, metodes un augu aizsardzības līdzekļus, ar ko apkarot kaitēkļus un citus faktorus, kas varētu negatīvi ietekmēt kultūraugu ražu un augšanu;

20. prasa veikt lielus ieguldījumus pētniecībā, tostarp veikt pētījumus ar šķirnēm, lai uzlabotu šo kultūraugu agronomiskos rezultātus, padarītu proteīnaugus ekonomiski pievilcīgus, jo tos audzēt var izvēlēties retāk dēļ tā, ka citas kultūras nes augstāku peļņu, kā arī darītu pieejamas daudz vairāk kultūraugu šķirņu nolūkā nodrošināt produktivitāti, atrisināt agronomiskās problēmas, kas ierobežo proteīnaugu audzēšanu, un nodrošināt proteīnaugu ieguvu pietiekamā apjomā, jo tas ir būtiski, lai strukturētu ražošanas un izplatīšanas ķēdes; uzsver, ka ir arī jārada proteīnaugi, kas būtu labāk pielāgoti Eiropas klimatam, jāuzlabo to proteīna vērtība un jāgarantē ieguldījumu drošība nolūkā veicināt pētniecību;
21. iesaka plašāk izmantot precīzo lauksaimniecību, jo īpaši ar digitalizācijas metodi, lai pēc iespējas precīzāk pielāgotu augkopības resursus un dzīvnieku barības daudzumu un tādējādi samazinātu izšķērdēšanu un atsevišķus piesārņojuma veidus, kā arī iesaka plašāk izmantot mehāniskās nezāļu kontroles sistēmas;
22. plāno veicināt šādas darbības: jaunu zināšanu iegūšana; zināšanu nodošana; pamata apmācība un tālākizglītība; un atbalsta visu pārējo lietišķās inovācijas un pētniecības veidu izmantošanu gan cilvēku pārtikā, gan dzīvnieku barībā;
23. prasa atbalstīt visus pārējos lietišķās inovācijas un pētniecības veidus, apkopojot pieredzi un zināšanas un īpaši iesaistot vietējās ieinteresētās personas, kas piedāvā inovatīvus risinājumus;
24. prasa izstrādāt kritērijus lopbarības importam, lai nodrošinātu ilgtspējīgu proteīnaugu audzēšanu trešās valstīs, kas neradītu nelabvēlīgu vidisko vai sociālo ietekmi;
25. uzsver, cik nozīmīga loma pārtikas pieprasījuma veidošanā var būt izglītošanai par uzturu; uzsver, ka ir jāpieņem uztura pamatnostādnes vai nu ES, vai dalībvalstu līmenī, lai veicinātu veselīga uztura paradumus, vienlaikus risinot ar pārtikas ražošanu saistītās vides problēmas;
26. uzskata, ka ir būtiski palielināt tehnisko atbalstu lauksaimniekiem un konsultāciju pakalpojumus, lai veicinātu graudaugu un lopbarības proteīna ilgtspējīgu ražošanu;

Plāna instrumenti

27. uzskata, ka šā plāna īstenošanai ir vajadzīga tādu vairāku ES rīcībpolitiku mobilizēšana un koordinēšana kā: KLP; pētniecības politika; vides un klimata rīcības politika; enerģētikas politika; kaimiņattiecību politika un tirdzniecības politika;

28. uzskata, ka ir būtiski ar KLP atbalstīt proteīnaugu audzēšanu, izmantojot dažādus pasākumus, tādus kā brīvprātīgie saistītie maksājumi — ko nevajadzētu attiecināt tikai uz konkrētiem kultūraugiem un grūtībās nonākušiem reģioniem, lai būtu iespējams izvērst plašāku darbību, — un zaļināšanas maksājumi, kā arī izmantojot otrā pīlāra pasākumus, jo īpaši agrovīdēs pasākumus tādās jomās kā bioloģiskā un citu veidu lauksaimniecība, ieguldījumu kvalitāte, saimniecību konsultatīvā sistēma (FAS), apmācība un, protams, inovācija ar EIP starpniecību; uzsver, ka saistīto maksājumu ieviešana ir veicinājusi proteīnaugu audzēšanu dažās dalībvalstīs;
29. uzskata, ka ir jāizdara secinājumi saistībā ar nesen ieviesto aizliegumu izmantot pesticīdus ekoloģiski nozīmīgās platībās, lai gan 2016. gadā tās aizņēma 15 % Eiropas aramzemes (astoņus miljonus hektāru) un gandrīz 40 % no šīm platībām tiek izmantotas slāpekli piesaistošu kultūraugu vai starpkultūru audzēšanai; uzskata, ka saistībā ar procesu, ar ko paredz izmantot visu lauksaimniecībai derīgo platību, kas iekļauta augu proteīna autonomijas plānā, ekoloģiski nozīmīgas platības varētu izmantot proteīna ražošanai gan tradicionālajā lauksaimniecībā — piemērojot integrēto augu aizsardzību un ņemot vērā, ka lauksaimniekiem, kuri šos kultūraugus audzē ekoloģiski nozīmīgās platībās ar tradicionālām lauksaimniecības metodēm, ne vienmēr ir garantija, ka viņi spēs reaģēt uz kaitēkļu invāzijām —, gan bioloģiskajā lauksaimniecībā, ņemot vērā, ka nolūkā aizstāt sojas importu Eiropas Savienībā soja būtu jāaudzē gandrīz 17 miljonu hektāru platībā; uzskata, ka ekoloģiski nozīmīgas platības turklāt ir būtiskas bioloģiskās daudzveidības veicināšanai, kas ir apdraudēta, kā arī tās ir būtiskas mūsu nodrošināšanā ar pārtiku, jo bioloģiskā daudzveidība, jo īpaši, ja uzlabo apputeksnēšanu, var palielināt blakus audzēto kultūraugu — kas var būt proteīnaugi —ražu aptuveni par 20 %;
30. iesaka saistībā ar ilggadīgo zālāju saglabāšanu pielāgot zaļināšanas kārtību, lai atsevišķos reģionos efektīvāk ņemtu vērā lucernas — atsevišķi vai kopā ar zālaugiem — augšanas īpatnības pagaidu zālajos, kurus audzē ilgāk par pieciem gadiem, un šāds laika ierobežojums nozīmētu, ka attiecīgos zālājus klasificēs kā ilggadīgus, kā noteikts tiesību aktos, un līdz ar to netiks pieļauta uzāršana pēc minētā piecu gadu laikposma, lai arī atkārtota ieaudzēšana ļautu iegūt daudz vairāk lopbarības proteīna un attiecīgajām saimniecībām nodrošinātu lielāku proteīna autonomiju;
31. atzinīgi vērtē to, ka kopējās lauksaimniecības politikas *omnibus* pārskatīšanas kontekstā Parlaments panāca, ka atkārtoti tiek izvērtēts slāpekli piesaistošo kultūraugu konversijas koeficients, kas no 0,7 tika mainīts uz 1, tādējādi kompensējot ietekmi, ko radīja aizliegums ekoloģiski nozīmīgās platībās izmantot pesticīdus;
32. uzskata, ka Eiropas proteīna stratēģijā ir jāņem vērā pārstrādātā Atjaunojamo energoresursu direktīva, proteīnu duālā izmantošana un proteīnu blakusproduktu, atkritumu un atliekvielu loma aprites ekonomikā un jāveicina augseka, darbības diversificēšana un papuves izmantošanu saskaņā ar KLP paredzētajiem zaļināšanas pasākumiem;
33. uzskata, ka ir svarīgi turpmākajā KLP ņemt vērā papildu priekšlikumus, ar ko atbalstītu augu proteīnu audzēšanu, piemēram, priekšlikumus par augsekas sistēmām, kas paredz vismaz trīs gadus aramzemē audzēt pākšaugus; šajā ziņā uzsver, ka dalībvalstīs, kurās augu slimības bieži vien izceļas daudzo nokrišņu dēļ, var būt vajadzīgs ilgāks augsekas periods; turklāt uzskata, ka īpaši svarīgi ir ieviest ekosistēmu maksājumus, kas būtu

elastīgāki nekā zaļināšanas maksājumi, lai atzītu bioloģiskajai daudzveidībai nodrošinātos pākšaugu un eļļaugu ieguvumus, kas ietver arī apputeksnētāju barošanu, nodrošinātu riska uzņemšanās mehānismus novatoriem un lauku attīstības politikā proteīnu ražošanu noteiktu par apakšprioritāti;

34. uzsver, ka ir jāievieš jauni instrumenti, ar ko palīdzētu uzlabot augu proteīna, jo īpaši sojas, apgādi, un ir jānodrošina līdzvērtīga īstenošana visās dalībvalstīs;
35. uzskata, ka pašreizējā pētniecība proteīnaugu stratēģijas jomā ir sadrumstalota un nav pietiekami mērķorientēta; prasa palielināt pētniecības un izstrādes centienus, jo īpaši valsts finansētos pētījumus, tādu mazizpētīto proteīnaugu izstrādē, kuri ir izmantojami gan cilvēku pārtikā, gan dzīvnieku barībā un kuri maz interesē vai nemaz neinteresē privātos ieguldītājus, kā arī pastiprināti pētīt alternatīvos proteīnus, piemēram, kukaiņu proteīnus un aļģes; prasa īstenot ciešāku sadarbību starp valsts un privātajām pētniecības iestādēm; uzsver, ka ir jāievieš tiesiskais regulējums, ar ko atbalstītu pētniecības un inovācijas programmas, lai uzlabotu un padarītu konkurētspējīgāku proteīna ražošanu;
36. iesaka palielināt ieguldījumus ražošanas un lauksaimniecības pētījumu projektos, kuru mērķis ir uzlabot cilvēka uzturā patērējamo proteīnu kvalitāti un daudzveidību;
37. uzskata, ka mums ir jānodrošina autonoma sojas apgāde, ciešāk sadarbojoties ar kaimiņvalstīm, un jādiversificē ilgtspējīgi tādu proteīnu avoti, kas ražoti ārpus ES, jo īpaši Eiropas kaimiņvalstīs, kuras vēlas tuvināties Eiropai un audzē soju, ko Eiropas Savienībā varētu ievest pa Donavu; prasa, lai importētā produkcija atbilstu tādiem pašiem sociālajiem un vidiskajiem standartiem, kādus piemēro ES iekšējai produkcijai, un atzīmē — lai apmierinātu patērētāju prasības, vēlams būtu bez ĢMO audzēta soja;
38. konstatē, ka mūsdienās lauksaimniecība nav iedomājama bez sojas, ka vēl nesenā pagātnē šis tik nozīmīgais pākšaugš no Eiropas lauksaimniecības gandrīz izzuda un ka sojas ieguves apjoms no 17 miljoniem tonnu 1960. gadā ir palielinājies līdz 319 miljoniem tonnu 2015. gadā;
39. prasa pielāgot KLP otro pīlāru, lai vairāk atzītu un atalgotu ieguldīšanu tādu kultūraugu audzēšanā, kas kritiskos sezonas laikos baro apputeksnētājus (agri ziedošie pavasara augi), un lai atzītu šo augu lomu cīņā pret apputeksnētāju izzušanu;
40. atbalsta pārredzamu produkcijas marķēšanas sistēmu izveidi, pamatojoties uz sertificētiem ražošanas standartiem, tādiem kā Donavas sojas un Eiropas sojas standarti;
41. uzskata — lai gan Bleirhauzas 1992. gada nolīgums joprojām ir spēkā, tas *de facto* ir novecojis un tam nevajadzētu apgrūtināt proteīnaugu ilgtspējīgu audzēšanu Eiropā;
 -
 - ◦
42. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.

PASKAIDROJUMS

I. Pašreizējais stāvoklis

Iepriekšējos 15 gados Parlaments vairākkārt ir runājis par proteīnu un vajadzību ieviest Eiropas proteīna plānu. Diemžēl šīs iniciatīvas nekad nav vainagojušās panākumiem un Eiropas Savienības atkarība no augu proteīna piegādēm aizvien pieaug. Šķiet, ka šodienas kontekstā šā jautājuma atkārtota izskatīšana tiktu vairāk atbalstīta. Jo tagad šis jautājums ir ierakstīts EP, Padomes un Komisijas darba kārtībā. Šā gada jūnijā Padome pievērsās šim tematam, pieņemot deklarāciju par soju, un Komisija — paziņojot par komisāra F. Hogana iniciatīvu “Eiropas stratēģija proteīna jomā”.

Līdz šim dzīvnieku barībā izmantotā proteīna problēmai pievērsās vienīgi no proteīnbagātu izejvielu skatpunkta, kā arī saistībā ar augu proteīna deficītu mūsu pārtikā, ko mēs centāties novērst, importējot proteīnaugus un galvenokārt soju. Lai proteīna jautājumam pieietu savādāk, ir būtiski Eiropā atgādināt arī par proteīna nozīmi cilvēka uzturā.

Proteīna problemātika būtībā ir daudz sarežģītāka. Faktiski, tā attiecas uz divām milzīgām problēmām, kas šodien ir jārisina: nodrošinātība ar pārtiku un vides un klimata problēma.

1. Proteīna nozīme divu lielāko problēmu risināšanā

a) Nodrošinātības ar pārtiku problēma

Augu proteīna imports ir nepieciešamas, lai apmierinātu lauksaimniecības dzīvnieku vajadzības.

Pasaules proteīna tirgus iepriekšējos gados ir ievērojami paplašinājies sojas raušu jomā, kas nākotnē varētu radīt spriedzi, jo atsevišķos reģionos ir milzīgs proteīna patēriņš, sevišķi gaļas veidā.

Jau vairāk nekā 50 gadus sojas patēriņš pieaug visās lauksaimniecības valstīs, un šī izejviela tagad veido 45 % no pasaules proteīna tirgus. Eiropā sojas patēriņš gandrīz no 2,42 miljoniem tonnu 1960. gadā šodien ir pieaudzis līdz 36 miljoniem tonnu. Turklāt jo īpaši strauji tas ir pieaudzis Ķīnā. Ķīna šodien ir lielākā sojas importētāja pasaulē, un šī soja galvenokārt nāk no pasaulē lielākās ražotājas un eksportētājas valsts — Brazīlijas. Un šajā ziņā ir jābūt ļoti uzmanīgam. Ķīna iegādājas vairāk nekā 2/3 no Brazīlijas produkcijas un ir ieviesusi piegāžu nodrošināšanas stratēģiju, kas nākotnē var apdraudēt mūsu un citu valstu sojas iepirkumus.

Līdz ar to nākotnē var ievērojami sadārdzināties mūsu sojas iepirkumi, un mēs varam palikt bez sojas piegādēm vai ar ļoti ierobežotām piegādēm.

b) Vides problēma

Vidi būtiski ietekmē arī proteīnaugu audzēšana, izmantojot sintētiskos slāpekļa minerālmēslus, jo šādas audzēšanas procesā rodas ūdenssistēmu piesārņojums (domino efekta veidā) un siltumnīcefekta gāzu emisijas. Lai efektīvāk pārvaldītu slāpekļa aprites ciklu, ir pamatīgi jāizvērtē mūsu lauksaimnieciskās un pārtikas ražošanas sistēmu ilgtspējība.

Skaidri redzams, ka proteīna apgādes problemātika liek pārskatīt mūsu lauksaimniecības pārtikas ražošanas modeļus. Mūsu pārtikas sistēmu vairs nav iespējams vienkārši pielāgot, importējot proteīnaugu izejvielas un vairumā ražojot sintētiskos slāpekļa minerālmēslus, jo tādējādi var izjaukt iekšējo līdzsvaru un radīt starptautisku spriedzi. Mums pamatīgi ir jāizvērtē lauksaimniecības pārtikas sistēmas ilgtspējība, pilnībā ņemot vērā proteīnu, lai mums būtu pēc iespējas lielāka manevrēšanas un rīcības brīvība nolūkā samazināt atkarību no proteīnaugiem.

2. Vajadzība apzināt visus proteīna avotus

a) Līdzsvara trūkums dzīvnieku barības proteīna bilanci

Ik gadu dzīvnieku barībai izmanto 477 miljonus tonnu izejvielu, no kurām apmēram 50 % ir lauku saimniecībās ražotā lopbarība un zālāji, savukārt pārējā daļa ir laukaugi un importētie produkti.

Pieprasījums pēc augu proteīna, neskaitot lopbarību, ir apmēram 45 miljoni tonnu bruto proteīna gadā. Šo pieprasījumu par 60 % apmierina blakusprodukti lopbarības raušu veidā un par 40 % — graudzāļu un eļļas proteīnaugu kultūras.

Savienība savas kopējās vajadzības pēc dzīvnieku barības proteīna spēj apmierināt par 38 %. Sevišķi zema šī procentuālā attiecība (5 %) ir attiecībā uz sojas raušiem, kas ir apmēram 1/3 no proteīna nodrošinājuma.

b) Pieejamās iespējas

Tiecoties pēc lielākas autonomijas, ir ne tikai prioritārā kārtā jāpievēršas proteīnbagātiem kultūraugiem, bet arī citiem kultūraugiem, kas, lai arī satur mazāku proteīna daudzumu, tomēr tiek audzēti ievērojamā platībā visā Savienības teritorijā. Apzinot visus proteīna avotus, visus Eiropas reģionus varētu iesaistīt kopējā procesā ar mērķi nodrošināt ilgtspējīgu attīstību un samazināt mūsu atkarību no importētā proteīna.

Savienībā ir milzīga kultūraugu un šķirņu izvēle. Vispirms jau graudzāles, tādas kā eļļas augi (rapsis, saulespuķe, soja), un proteīnaugi (zirņi, aunazirņi, pupiņas, lupīna, lauka pupa). Iepriekšējos gados ievērojami ir pieaudzis rapša raušu izmantojums, kas saistīts ar biodegvielas attīstību. Sojas ražošana joprojām ir mērena, taču tā varētu palielināties, ja tiktu audzētas piemērotākas šķirnes, kurām ir lielāks ražīgums un kuras ir ekonomiski konkurētspējīgākas salīdzinājumā ar labību. Soju varētu lietderīgi izmantot arī cilvēka pārtikā (sojas piens, tofu). Nebūtu jāatstāj novārtā arī pārējās graudzāļu kultūras, tādas kā zirņi ar augstu proteīna saturu, lauka pupa, lupīna un aunazirņi, jo zinātne šajā jomā attīstās un ir pieejamas jaunas šķirnes un līdzekļi lauksaimniecības kaitēkļu apkarošanai. Turklāt ir arī tādas kultūras kā lopbarības pākšaugi, kas nav tik populāras, taču, audzējot tās vienas pašas vai kā starpkultūru, ir iespējams būtiski palielināt autonomiju dzīvnieku audzēšanas nozarē un uzlabot lauksaimniecības praksi. Visbeidzot, proteīna bilanci uzmanība ir jāpievērš arī labības kvalitātes uzlabošanai.

II. VĒRIENĪGS UN VISAPTEROŠS STRATĒGISKAIS PLĀNS PROTEĪNAUGU ILGTSPĒJĪGAI ATTĪSTĪBAI EIROPĀ

Lai īstenotu šo Eiropas proteīna plānu, ir jāizmanto un attiecīgi jākoordinē vairākas Kopienas izstrādātās rīcībpolitikas proteīna jomā.

a) KLP

Tagadējie pasākumi

Lai šo proteīna plānu īstenotu visā Savienībā, labs risinājums būtu tiešs pirmā pīlāra atbalsts proteīnaugu audzēšanai.

Proteīnaugu audzēšanā varētu izmantot vairākas zaļināšanas metodes, tādas kā kultūraugu dažādošana, bioloģiskā lauksaimniecība un sertifikācijas shēmas, kas visas veicina proteīnaugiem tik labvēlīgo augsekas pielietojumu. Proteīnaugu audzēšanai varētu izmantot arī ekoloģiski nozīmīgās platības, kurās nav vajadzība sistemātiski lietot pesticīdus.

Ņemot vērā, ka daudzas valstis ir izmantojušas brīvprātīgos piesaistes maksājumus, šis instruments ir vispiemērotākais proteīnaugu audzēšanas attīstībai, un to varētu izmantot plašāk, nevis piemērot tikai grūtībās nonākušām nozarēm un reģioniem.

Lauku attīstības pīlārs piedāvā vairākas iespējas attīstīt proteīnaugu audzēšanu: agrovīdes pasākumi, ieguldījumi lauku saimniecībās produktu ražošanai un pārstrādei, ieguldījumi kvalitātes uzlabošanai, konsultācijas, apmācība, inovācija un bioloģisko lauksaimniecību veicinoši pasākumi.

KLP pielāgošanas vai reformu pasākumi

Mēs iesakām izdarīt vairākus tagadējo instrumentu pielāgojumus. Attiecībā uz zaļināšanas maksājumiem varētu izvirzīt augsekas prasību (minimālais ilgums 3 gadi), kas sekmētu dažādošanu. Tas nodrošinātu vairākus agronomiskus un vidiskus ieguvumus (efektīvāka cīņa pret kultūraugu kaitēkļiem, augsnes kvalitātes uzlabošanās u. c.); varētu apsvērt arī kultūraugu kombinēšanu. Piesaistes maksājumus vairs nevajadzētu piemērot tikai grūtībās nonākušām nozarēm un reģioniem, ja tos izmanto proteīnaugu audzēšanas atbalstam, un šādu maksājumu piešķiršana būtu jāpadara elastīgāka, lai sekmētu pieejamā finansējuma izmantošanu.

KLP reformā varētu paredzēt arī citus instrumentus: pirmā pīlāra atbalsts ar ekosistēmām saistītiem pasākumiem pākšaugu audzēšanai; īpašs atbalsts uzņēmējiem, kuri uzņemas risku, lai sāktu veidot proteīnaugu audzēšanas tīklus. Šādu lauksaimniecisko atbalstu varētu arī kombinēt ar ERAF finansējumu.

b) Pētniecības politika

Savienība nekad nav īpaši interesējusies par ilgtermiņa pētniecības projektiem, kuru mērķis būtu samazināt mūsu atkarību no proteīnaugiem. Ir ļoti svarīgi ieguldīt valsts līdzekļus tādu mazpazīstamu kultūraugu pētniecībā, kuri neinteresē vai interesē ļoti maz privātos ieguldītājus.

c) Kaimiņattiecību politika

Atsevišķās ES kaimiņvalstīs, piemēram, Ukrainā, ir labvēlīgi klimatiskie apstākļi, lai audzētu soju, kas turklāt jau tiek audzēta šajā lauksaimnieciski tik attīstītajā valstī. Ar Ukrainu, kura pašlaik konfliktē ar Krieviju un kura vēlas tuvināties Eiropai, būtu lietderīgi sadarboties

proteīnaugu audzēšanas jomā, ņemot vērā, ka mēs jau importējam tonnām labības no šīs valsts, radot konkurenci vietējiem ražotājiem.

d) Tirdzniecības politika

Pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados Eiropas Kopiena noslēdza *GATT* vienošanos, ar ko veicināja proteīnaugu importa pieaugumu no trešām valstīm un jo īpaši ASV, ļaujot šo mums tik nepieciešamo izejvielu Eiropas teritorijā ievest bez muitas nodokļiem. Šo vienošanos iekļāva Bleirhauzas 1992. gada nolīgumā, necenšoties līdzsvarot importa nodevas, lai arī mums bija uzkrāti milzīgi labības pārpalikumi. Vienlaikus tika noslēgts memorands ar ASV, lai ierobežotu Eiropas Kopienas sniegto atbalstu eļļas proteīnaugu kultūrām. Savā ziņojumā es vēlētos uzsvērt, ka šīs vienošanās ir novecojušas un vairs neatbilst šodienas realitātei, jo īpaši ņemot vērā vides un globālās sasilšanas problēmas, kas liek mums pārskatīt mūsu ražošanas un patēriņa modeļus.

11.12.2017

VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS

Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejai

par Eiropas stratēģiju proteīnaugu popularizēšanai — proteīnaugu un pākšaugu ražošanas
veicināšanu Eiropas lauksaimniecības nozarē
(2017/2116(INI))

Atzinuma sagatavotājs: *György Hölvényi*

IEROSINĀJUMI

Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

- A. tā kā vēsturiski proteīnaugu produkcijas deficīts Eiropā, no vienas puses, ir izskaidrojams ar iepriekš, jo īpaši ar ASV, noslēgtajiem starptautiskās tirdzniecības nolīgumiem, kas ļāva Eiropas Kopienai aizsargāt savu graudaugu ražošanu, bet vienlaikus arī ļāva Savienībā bez muitas nodokļa ievest proteīnaugus un eļļas augu sēklas (Vispārējā vienošanās par tarifiem un tirdzniecību un Bleirhauzas 1992. gada ES un ASV nolīgums); tā kā tas bija saistīts ar proteīnaugu audzēšanas efektivitātes ievērojamu uzlabošanos trešās valstīs, tādējādi radot neizdevīgus konkurences apstākļus ES lauksaimniekiem, kuri uzskatīja, ka proteīnaugu audzēšana viņiem ekonomiski nav pietiekami izdevīga;
- B. tā kā uz kultūraugiem no Brazīlijas, Argentīnas un Amerikas Savienotajām Valstīm neattiecas tādi paši vides, veselības, regulatīvie un ar ĢMO saistīti ierobežojumi kā uz Eiropas kultūraugiem;
- C. tā kā juridiskā noteiktība un stabilitāte un Eiropas sabiedriskās politikas saskaņotība ir būtiska jebkuras ilgtermiņa stratēģijas attiecībā uz proteīniem daļa;
- D. tā kā pēdējās desmitgadēs Savienība ir izmantojusi trīs galvenās sviras Eiropas proteīna neatkarības atbalstam, proti, brīvprātīgi saistītā atbalsta piešķiršanu proteīnaugu un eļļas augu sēklu ražošanai, ES politiku biodegvielu ražošanas jomā un nosacījumu par tiešā atbalsta piešķiršanu 30 % apmērā, ko tā ieviesa pēdējās Kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) reformas gaitā saistībā ar ekoloģizācijas pasākumiem, tostarp pienākumu

piešķirt 5 % no aramzemes ekoloģiski nozīmīgām platībām un lēmumu atļaut slāpekli saistošu kultūraugu un starpkultūru audzēšanu;

- E. tā kā salīdzinoši nelielā ES proteīnaugu audzēšanas īpatsvara dēļ samazinās pētniecības programmu skaits augu olbaltumvielu jomā, un tādēļ samazinās arī apmācības, inovācijas un praktiskās pieredzes apgušanas programmu skaits; tā kā pētniecības politika visdrīzāk būs veiksmīga tikai tad, ja tā tiks atbalstīta, uzņemoties vidēja termiņa līdz ilgtermiņa politiskās saistības,
1. atgādina, ka proteīnaugu audzēšanai Savienībā tiek atvēlēti tikai 3 % no visas aramzemes, savukārt vairāk nekā 70 % no proteīniem bagātas lopbarības, ko ieved galvenokārt no Brazīlijas, Argentīnas un Amerikas Savienotajām Valstīm, lielākoties sastāv no ĢMO kultūraugiem; uzsver, ka proteīnaugu audzēšana ir vajadzīga, lai samazinātu ES atkarību no importa un lauksaimniecības radītās oglekļa dioksīda emisijas un ietekmi uz vidi;
 2. uzskata, ka proteīnaugu audzēšanas veicināšana kā daļa no augsekas arī var būt spēcīgs instruments pārejā uz ilgtspējīgākām pārtikas sistēmām, atbalstot pāreju no tādu monokultūru audzēšanas, kuras paredz ievērojamu izejvielu un sintētisku ķīmisko produktu daudzumu un būtisku ietekmi uz vidi, uz dažādotām agroekoloģiskām sistēmām, un ka tā var palīdzēt atjaunot labvēlīgu vidi un pavairot apputeksnētāju barības vielas, kas ir būtisks bioloģiskās daudzveidības elements;
 3. uzsver, ka statistikas datu pieejamība attiecībā uz zināšanām par proteīnaugu audzēšanu un tirdzniecību līdz ar patērētāju vēlmēm šajā sakarībā, kā arī lauksaimnieku iniciatīvas attiecībā uz proteīnaugu audzēšanu un to ietekme uz vidi, iedzīvotāju veselību un uzturu ir būtiski faktori, lai izstrādātu, īstenotu un uzraudzītu Eiropas proteīnaugu veicināšanas stratēģiju;
 4. uzsver, ka proteīnaugi ietver ne tikai soju, bet arī graudus un lopbarības pākšaugus, ko var audzēt daudzveidīgos agroklimatiskajos un augsnes apstākļos visā Eiropā; norāda, ka proteīnaugus izmanto pārtikā, dzīvnieku barībā un kā degvielu; uzskata, ka ir svarīgi veicināt vietējo šķirņu saglabāšanu un audzēšanu;
 5. atgādina, ka GSE krīze 1990. gados un aizliegums izmantot pārstrādātas dzīvnieku olbaltumvielas dzīvnieku barībā, kā noteikts Regulā (EK) Nr. 999/2001, ir palielinājis pieprasījumu pēc augu izcelsmes olbaltumvielām Eiropā; atzīmē, ka alternatīvi Eiropas olbaltumvielu avoti, piemēram, zivju milti, tiek izmantoti Eiropas zivju audzēšanas nozarē;
 6. uzskata, ka būtu jārada nosacījumi, lai attīstītu dzīvotspējīgu un ilgtspējīgu vietējo olbaltumvielu piegādi Eiropas Savienībā, kas ne tikai sniegtu ekonomiskus ieguvumus lauksaimniekiem un pārtikas un dzīvnieku barības ražotājiem un patērētājiem, bet arī plašus vides un klimata ieguvumus, piemēram, spēju piesaistīt gan slāpekli no atmosfēras, samazinot CO₂ emisijas, kas rodas sintētisko ķīmisko mēslošanas līdzekļu ražošanas procesā un kas ir ļoti energoietilpīgi, gan slāpekļa dioksīda emisijas, kas rodas, kultivējot pākšaugus un proteīnaugus, uzlabot augsnes kvalitāti un ūdens resursu apsaimniekošanu, samazināt slimību izplatības līmeni, ko izraisa pastāvīga monokultūru audzēšana, un aizsargāt bioloģisko daudzveidību; turklāt norāda, ka graudaugu un proteīnaugu audzēšana vienā un tajā pašā zemes gabalā, kas ir izplatīta metode bioloģiskajā lauksaimniecībā, ir izrādījusies noderīga un to nevajadzētu uzskatīt par marginālu praksi;

7. uzsver, ka kultūraugu augsekas sistēmās, kurās ir iekļauti pākšaugi, tiek pārtraukts kaitēkļu un patogēnu reproduktīvais cikls, tādējādi mazinot augu slimību izplatību; turklāt norāda, ka bioloģiskā daudzveidība ir arī palielinājusies, pārtraucot monokultūru audzēšanu;
8. norāda, ka pākšaugi piesaistītu apputeksnētājus, taču šiem kultūraugiem izmantotie insekticīdi var būt nāvējoši apputeksnētājiem;
9. atgādina, ka aptuveni 75 % no sojas pupām izmanto kā dzīvnieku barību un ka ģenētiski modificētās sojas pupas ir iestādītas vairāk nekā 90 miljonu hektāru platībā visā pasaulē, kas ir 82 % no kopējās sojas audzēšanas platības; atgādina, ka ASV ģenētiski modificēto sojas pupu īpatsvars ievērojami pārsniedz 90 %;
10. atgādina, ka ES ir atkarīga no liela apjoma proteīniem bagāta barības sastāvdaļu importa, kas lielākoties ir nevēlama ģenētiski modificēta pret herbicīdiem rezistenta soja;
11. uzsver, ka atkarība no sojas importa no Ziemeļamerikas un Dienvidamerikas, kur nav jāievēro tie paši vides veselības un regulatīvie standarti kā attiecībā uz Eiropas kultūraugiem, līdz ar pieaugošo sojas proteīnu pieprasījumu no Ķīnas, padara Eiropu neaizsargātu piegādes drošības jomā, jo īpaši saistībā ar pieaugošo pieprasījumu pasaules iedzīvotāju skaita pieauguma un aizvien lielāka gaļas patēriņa dēļ;
12. uzsver, ka šis imports rada ievērojamas ogļskābās dioksīda emisijas un nopietnas vides problēmas izcelsmes valstīs, piemēram, mežu izciršanu, bioloģiskās daudzveidības izzušanu, ekosistēmu degradāciju, ekotoksikoloģisko ietekmi, tostarp uz nemērķa sugām, un veselības problēmas vietējiem darba ņēmējiem, kā arī negatīvu ietekmi uz zemes izmantošanu teritorijās, kurās tiek audzēta soja;
13. norāda, ka vairums ģenētiski modificētās sojas, kas tiek ieviesta ES, ir rezistenta pret vienu vai vairākiem herbicīdu veidiem, piemēram, glifosātu, kuru atliekas tādējādi ir atrodamas ievestajos pārtikas produktos un barībā;
14. uzsver, ka ES varētu gūt labumu no liela mēroga proteīnaugu ražošanas, tādējādi samazinot augu olbaltumvielu nepietiekamību; atzīst būtiskos šķēršļus, ko rada piemērotu pākšaugu relatīvi zemais ienesīgums un vājā cenu konkurētspēja salīdzinājumā ar importētiem produktiem;
15. norāda, ka vienlaikus ar labvēlīgām baktērijām, kas pārveido zālaugus un citus augus par proteīniem bagātu barības avotu, koevolucionē arī govis un citi atgremotāji; uzsver, ka, no vides, veselības vai ekonomikas aspekta raugoties, šos dzīvniekus nav ieteicams barot ar ievesto soju, transportējot to no liela attāluma, ja var izmantot vietējos barības avotus;
16. norāda, ka pārejas no atgremotāju barošanas ar lopbarību uz barošanu ar ievesto soju un kukurūzu dēļ ir iznīcināti mūžameži, pastāvīgie zālāji, pļavas un ganības, radot graujošu bioloģiskās daudzveidības zudumu un oglekļa zudumu zemes lietojuma izmaiņu dēļ;
17. uzskata, ka, lai samazinātu atkarību no sojas importa, ko galvenokārt izmanto dzīvnieku barībā, Eiropā būtu jāveicina un jāstimulē barošana ganībās;
18. norāda, ka papildus barošanai ganībās ir pieejamas arī citas ganīšanās vai barošanās

alternatīvas pagaidu zālaugu platībās, piemēram, graudaugu un āboliņa maisījuma audzēšana, zem kura tiek sēti pākšaugi, piemēram, vīķe un lupīnas, un graudu pākšaugi, piemēram, sējas lucerna;

19. atbalsta Eiropas deklarācijā par soju paustos mērķus un citas iniciatīvas, lai sekmētu ģenētiski nemodificētas sojas un citu proteīna kultūraugu audzēšanu Eiropā, ar nosacījumu, ka tie tiek īstenoti praksē atbildīgi un saskaņā ar ilgtspējīgu, sociāli taisnīgu un ekoloģiski noturīgu lauksaimniecības sistēmu attīstības mērķiem;
20. uzsver nepieciešamību raisīt lauksaimnieku ieinteresētību audzēt proteīnaugus;
21. norāda, ka, lai mudinātu lauksaimniekus audzēt proteīnaugus, šai nodarbei jābūt finansiāli dzīvotspējīgai;
22. atgādina, ka KLP ir izšķiroša ietekme uz lauksaimnieku lēmumiem par proteīnaugu audzēšanu vai atteikšanos no tiem, tādēļ vajadzētu izmantot visu to potenciālu saistībā ar Eiropas ilgtspējīgas attīstības mērķiem un saskaņā ar dažādajām valstu līmenī pieņemtajām iniciatīvām attiecībā uz proteīnaugu un pākšaugu ražošanu;
23. norāda, ka brīvprātīgais saistītais maksājums par proteīna kultūrām ir palīdzējis palielināt ražošanu dalībvalstīs, kas to piemēro, un aicina dalībvalstis to izmantot pilnībā;
24. uzskata, ka KLP būtu jāiekļauj maksājums par pākšu proteīnaugiem un labāk un mērķtiecīgāk jāizmanto ar proteīnaugiem saistīti instrumenti, izmantojot stimulus, nevis sodīšanas pasākumus;
25. uzskata, ka lauksaimniekiem vajadzētu saņemt atbalstu par savas proteīnu lopbarības audzēšanu un dzīvnieku ganībām, jo tas uzlabotu viņu pašpietiekamību un radītu augstākus dzīvnieku labturības standartus;
26. uzsver, ka ir svarīgi radīt vienlīdzīgus konkurences apstākļus pākšu proteīnaugu ražošanai Savienībā un tādējādi nodrošināt vienlīdzīgas iespējas lauksaimniekiem visās dalībvalstīs;
27. norāda — lai gan proteīnaugu audzēšanas apjoms ES šobrīd ir zems, Bleirhauzas nolīgums paliek spēkā; uzskata, ka šis nolīgums būtu jāpārskata, un turklāt norāda, ka pastāv PTO atbrīvojuma klauzulas attiecībā uz sociāli un vides ziņā labvēlīgiem atbalsta pasākumiem;
28. uzskata — tā kā tas ir spēkā jau vairākus gadus, varētu izdarīt vērtīgus secinājumus saistībā ar neseno pesticīdu izmantošanas aizliegumu ekoloģiski nozīmīgās platībās;
29. norāda, ka pesticīdu izmantošanas aizlieguma primārā funkcija ir stiprināt ekoloģiskos procesus, veicinot bioloģisko daudzveidību; tādēļ norāda, ka aizliegums lietot pesticīdus ekoloģiski nozīmīgās platībās atbilst tiesību aktu mērķiem;
30. atgādina, ka pārtikas un biodegvielas ražošanas blakusprodukti un pārstrādāto dzīvnieku olbaltumvielas ir nozīmīgs alternatīvs olbaltumvielu avots barībai un ka to lietošana būtu jāveicina; uzsver, ka biodegvielas ir uzskatāmas par aprites ekonomikas daļu, ja tās ražo no blakusproduktiem, atkritumiem vai atliekām, ja tās aizņem nelielu proporcionālo daļu no lauksaimnieciski izmantojamās zemes, ir labvēlīgas augsecai un bioloģiskajai

daudzveidībai, un atmatas lietderīgai izmantošanai saskaņā ar KLP noteiktajiem vidi saudzējošiem pasākumiem, un atsevišķi nerada pārtikas cenu celšanos;

31. uzsver, ka tiesību akti par pārstrādātām dzīvnieku olbaltumvielām bieži vien ir novecojuši un tiem būtu jākalpo mērķim radīt vairāk iespēju tiesiskā regulējuma ietvaros, lai veicinātu alternatīvu olbaltumvielu avotu, piemēram, kukaiņu olbaltumvielu, izmantošanu;
32. atzīmē, ka Komisijas pētījuma *GLOBIOM* ieteicamā netiešā zemes izmantojuma emisiju aplēsēs jau ir ietverti siltumnīcefekta gāzu ieguvumi dzīvnieku barības kopražošanā ar biodegvielu;
33. uzsver, ka pākšaugi ir nozīmīgs augu izcelsmes olbaltumvielu avots un ka līdz ar to tiem ir arī būtiska nozīme, lai nodrošinātu ilgtspējīgus un veselīgus cilvēku uztura paradumus; uzskata, ka ir jāpalielina augstas kvalitātes ģenētiski nemodificētu proteīnaugu audzēšanas apjoms ES, lai apmierinātu patērētāju pieaugošo interesi un pieprasījumu pēc uztura, kura pamatā ir augi;
34. uzsver uztura izglītības nozīmīgo lomu, veidojot pārtikas pieprasījumu; uzsver, ka ir jāpieņem uztura pamatnostādnes vai nu ES, vai dalībvalstu līmenī ar mērķi veicināt veselīgu uzturu, vienlaikus risinot vides problēmas, kas saistītas ar pārtikas ražošanu;
35. uzsver, ka zemās proteīnu cenas pasaulē, sarežģītie klimatiskie apstākļi, augstās ieguldījumu izmaksas un konkurence ar proteīnaugiem, kas audzēti ārpus Eiropas, ir uzdevumi, kas jārisina;
36. norāda, ka, ņemot vērā klimata pārmaiņas, ir īpaši svarīgi veikt neatkarīgu zinātnisko izpēti par ienesīguma stabilizāciju un noturību pret stresu;
37. atgādina, ka, lai padarītu pievilcīgāku proteīnaugu audzēšanu ES lauksaimniekiem, izpēte būtu jāvērs arī uz ienesīgumu, proteīnu un alkaloīdu koncentrāciju un ilgtspējīgāku ražošanas sistēmu izveidi, it īpaši tādu sistēmu izveidi, kas balstītas uz proteīnaugu augseku;
38. uzsver, ka esošās struktūras, piemēram, lauku saimniecību konsultatīvā sistēma (LSKS) un Eiropas inovāciju partnerība, varētu sniegt lauksaimniekiem konsultācijas un apmācību par proteīnaugu audzēšanu, tostarp saistībā ar augseku;
39. atbalsta pārredzamu produktu marķēšanas sistēmas izveidi, pamatojoties uz apstiprinātiem ražošanas standartiem, piemēram, Donavas sojas un Eiropas sojas standartiem;
40. aicina paplašināt ĢMO marķēšanas noteikumus attiecībā uz produktiem no dzīvniekiem, kuri galvenokārt tiek baroti ar ģenētiski modificētu barību;
41. norāda, ka zināšanu izplatīšanai, labas prakses apmaiņai un tirgus attīstībai ir ārkārtīgi nepieciešami ieguldījumi. uzsver, cik svarīgas ir vietējā un reģionālā līmeņa zināšanas par augsni un piemērotām pākšaugu šķirnēm;
42. uzsver nepieciešamību pēc inovācijām un attīstības pārvaldības praksē un metodēs, lai cīnītos pret nezālēm, kaitēkļiem un citiem faktoriem, kas varētu negatīvi ietekmēt ražas

apjomu un izaugsmi.

INFORMĀCIJA PAR PIEŅEMŠANU ATZINUMU SNIEDZOŠAJĀ KOMITEJĀ

Pieņemšanas datums	7.12.2017
Galīgais balsojums	+: 45 -: 1 0: 1
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Marco Affronte, Zoltán Balczó, Ivo Belet, Biljana Borzan, Paul Brannen, Soledad Cabezón Ruiz, Nessa Childers, Miriam Dalli, Angélique Delahaye, Stefan Eck, Bas Eickhout, Karl-Heinz Florenz, Gerben-Jan Gerbrandy, Arne Gericke, Jens Gieseke, Julie Girling, Sylvie Goddyn, Françoise Grossetête, Jytte Guteland, Karin Kadenbach, Urszula Krupa, Peter Liese, Norbert Lins, Susanne Melior, Rory Palmer, Piernicola Pedicini, Pavel Poc, John Procter, Julia Reid, Michèle Rivasi, Annie Schreijer-Pierik, Jadwiga Wiśniewska, Damiano Zoffoli
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Jørn Dohrmann, Herbert Dorfmann, Luke Ming Flanagan, Martin Häusling, Krzysztof Hetman, Merja Kyllönen, Gesine Meissner, Nuno Melo, Ulrike Müller, Gabriele Preuß, Bart Staes, Claude Turmes
Aizstājēji (200. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Norbert Erdős, Sven Schulze

ATZINUMU SNIEDZOŠĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA

45	+
ALDE	Gerben-Jan Gerbrandy, Gesine Meissner, Ulrike Müller
ECR	Jørn Dohrmann, Arne Gericke, Urszula Krupa, John Procter, Jadwiga Wiśniewska
EFDD	Piernicola Pedicini
ENF	Sylvie Goddyn
GUE/NGL	Stefan Eck, Luke Ming Flanagan, Merja Kyllönen
NI	Zoltán Balczó
PPE	Ivo Belet, Angélique Delahaye, Herbert Dorfmann, Norbert Erdős, Karl-Heinz Florenz, Jens Gieseke, Françoise Grossetête, Krzysztof Hetman, Peter Liese, Norbert Lins, Nuno Melo, Annie Schreijer-Pierik, Sven Schulze
S&D	Biljana Borzan, Paul Brannen, Soledad Cabezón Ruiz, Nessa Childers, Miriam Dalli, Jytte Guteland, Karin Kadenbach, Susanne Melior, Rory Palmer, Pavel Poc, Gabriele Preuß, Damiano Zoffoli
VERTS/ALE	Marco Affronte, Bas Eickhout, Martin Häusling, Michèle Rivasi, Bart Staes, Claude Turmes

1	-
EFDD	Julia Reid

1	0
ECR	Julie Girling

Izmantoto apzīmējumu skaidrojums:

+ : par

- : pret

0 : atturas

INFORMĀCIJA PAR PIEŅEMŠANU ATBILDĪGAJĀ KOMITEJĀ

Pieņemšanas datums	20.3.2018
Galīgais balsojums	+: 35 -: 1 0: 6
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	John Stuart Agnew, Clara Eugenia Aguilera García, Eric Andrieu, José Bové, Daniel Buda, Nicola Caputo, Matt Carthy, Jacques Colombier, Michel Dantin, Paolo De Castro, Jean-Paul Denanot, Albert Deß, Herbert Dorfmann, Norbert Erdős, Luke Ming Flanagan, Beata Gosiewska, Martin Häusling, Anja Hazekamp, Esther Herranz García, Jan Huitema, Peter Jahr, Ivan Jakovčić, Jarosław Kalinowski, Zbigniew Kuźmiuk, Norbert Lins, Philippe Loiseau, Mairead McGuinness, Ulrike Müller, Maria Noichl, Marijana Petir, Laurențiu Rebega, Bronis Ropé, Ricardo Serrão Santos, Czesław Adam Siekierski, Marc Tarabella, Maria Gabriela Zoană
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Paul Brannen, Stefan Eck, Julie Girling, Elsi Katainen, Anthea McIntyre, Annie Schreijer-Pierik, Thomas Waitz

ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAĶSTA

35	+
ALDE	Jan Huitema, Ivan Jakovčić, Elsi Katainen, Ulrike Müller
ECR	Beata Gosiewska, Zbigniew Kuźmiuk, Anthea McIntyre
ENF	Jacques Colombier, Philippe Loiseau
GUE/NGL	Luke Ming Flanagan
NI	Laurențiu Rebega
PPE	Daniel Buda, Michel Dantin, Albert Deß, Herbert Dorfmann, Norbert Erdős, Julie Girling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Jarosław Kalinowski, Norbert Lins, Mairead McGuinness, Marijana Petir, Annie Schreijer-Pierik, Czesław Adam Siekierski
S&D	Clara Eugenia Aguilera García, Eric Andrieu, Paul Brannen, Nicola Caputo, Paolo De Castro, Jean-Paul Denanot, Maria Noichl, Ricardo Serrão Santos, Marc Tarabella, Maria Gabriela Zoană

1	-
EFDD	John Stuart Agnew

6	0
GUE/NGL	Matt Carthy, Stefan Eck, Anja Hazekamp
Verts/ALE	Martin Häusling, Bronis Ropė, Thomas Waitz

Izmantoto apzīmējumu skaidrojums:

+ : par

- : pret

0 : atturas